

05. Αντιμέτωποι με την Τελευταία Αβεβαιότητα

Α΄ Θεσσαλονικείς 4:13-18

ΕΝΑΣ από τους καλύτερους τρόπους για να διακρίνουμε το σύστημα των πεποιθήσεων κάποιου, είναι το πώς αντιμετωπίζει τον θάνατο. Αλλιώς τον αντιμετωπίζουν όσοι δεν γνωρίζουν τον Θεό και αλλιώς οι πιστοί του Χριστού. Η πίστη μας μας προετοιμάζει γι' αυτή την τελευταία αβεβαιότητα που αντιμετωπίζουμε. Σήμερα θα δούμε τρεις ενέργειες που δείχνουν σιγουριά καθώς ως πιστοί του Χριστού αντιμετωπίζουμε τον θάνατο.

1. Μπροστά στον Θάνατο των Άλλων (4:13-14)

Ο Παύλος ξεκινά αντιμετωπίζοντας μια περιοχή πνευματικής άγνοιας των Θεσσαλονίκων. Θυμόμαστε ότι ο ίδιος και οι συνεργάτες του Τιμόθεος και Σίλας είχαν περάσει λίγο χρόνο στη Θεσσαλονίκη προτού ξεσπάσει ο διωγμός εναντίον τους και φύγουν εσπευσμένα από την πόλη. Φαίνεται πως ένα από τα θέματα που ο Παύλος δεν πρόλαβε να καλύψει λεπτομερώς ήταν το πώς η δεύτερη Έλευση του Ιησού Χριστού σχετίζεται με τους πιστούς που πεθαίνουν πριν ξανάρθει ο Χριστός. Οι χριστιανοί της Θεσσαλονίκης ζούσαν περιμένοντας τον Χριστό να επιστρέψει όσο αυτοί βρίσκονταν στη ζωή. Το πρόβλημα εμφανίστηκε όταν κάποια μέλη των χριστιανών φίλων τους πέθαναν, και αναρωτήθηκαν τι θα γίνει με τους αγαπημένους τους όταν ο Ιησούς έρθει ξανά. Θα είναι σε μειονεκτική θέση; Θα χάσουν τη χαρά της συνάντησης με τον Χριστό; Ο Παύλος γνωρίζει ότι η έλλειψη γνώσεων σχετικά με αυτό το θέμα οδηγεί σε απελπισία και απόγνωση καθώς αντιμετωπίζουμε τον θάνατο. Παρ' όλο που πολλοί άνθρωποι τον 1^ο αιώνα πίστευαν στη μεταθανάτια ζωή, αυτή θεωρείτο περισσότερο σαν μια απλή ευχή – «Μακάρι να υπάρχει...» Ένας έλληνας ποιητής (ο Θεόκριτος) του 3^{ου} π.Χ. αιώνα, έλεγε ότι: «οι ελπίδες είναι για τους ζωντανούς· οι νεκροί είναι χωρίς ελπίδα». Οι πιο πολλοί πίστευαν γενικά στην αθανασία της ψυχής αλλά μπροστά στον θάνατο ενός συγκεκριμένου ανθρώπου η γενική στάση τους ήταν απελπισία και απόγνωση. Η άγνοια για το τι έχει να πει η χριστιανική πίστη για τον θάνατο και τη μεταθανάτια ζωή οδηγεί ακόμα και τους χριστιανούς σε απόγνωση και απελπισία. Έτσι, ο Παύλος ξέρε ότι πριν μπορέσει πραγματικά να παρηγορήσει τους Θεσσαλονικείς, πρέπει να τους διδάξει. Ο Παύλος ποτέ δεν είπε ότι οι χριστιανοί έχουν ανοσία στη θλίψη εδώ στη γη. Ο γνωστός Τζον Στοτ έχει απόλυτο δίκιο όταν λέει ότι, «όσο σταθερή και αν είναι η χριστιανική μας πίστη, η απώλεια ενός στενού φίλου ή συγγενούς προκαλεί βαθύ συναισθηματικό σοκ. Το να χάσεις ένα αγαπημένο πρόσωπο, σημαίνει ότι χάνεις ένα κομμάτι του εαυτού σου». Ο θάνατος πονάει, ακόμη και εμάς που είμαστε του Χριστού. Αλλά για τους χριστιανούς, όταν πεθαίνουν, δεν θρηνούμε με απελπισία, αλλά με ελπίδα. Ο Παύλος ξεκινάει από τα βασικά, ότι ο πυρήνας της χριστιανικής πίστης είναι ότι ο Ιησούς πέθανε και αναστήθηκε από τους νεκρούς. Η σταύρωση του Ιησού και η πραγματική ανάσταση του τρεις ημέρες αργότερα, είναι ο αναμφισβήτητος πυρήνας της χριστιανικής πίστης. Αν πάρετε τον σταυρό και τον άδειο τάφο, η χριστιανική πίστη καταρρέει. Κάποιοι ερμηνευτές θεωρούν ότι ο Παύλος παραθέτει εδώ ένα πρώιμο δόγμα που η εκκλησία το απήγγελλε κάθε φορά που συγκεντρώνονταν για να λατρεύσουν τον Θεό. Αν, λοιπόν, ο θάνατος και η ανάσταση του Ιησού είναι αλήθεια –και η ιστορική μαρτυρία λέει πως είναι αλήθεια– τότε έπεται ότι ο Ιησούς θα φέρει πίσω μαζί του εκείνους που έχουν πεθάνει ενώ ήταν πιστοί. Αν ο Θεός δεν εγκατέλειψε τον Υιό του στον τάφο, τότε μπορούμε να είμαστε βέβαιοι πως ο Θεός δεν θα εγκαταλείψει αυτούς που πιστεύουν στον Χριστό και βρίσκονται στον τάφο (John Stott, *The Message of I and II Thessalonians*). Οι «κεκοιμημένοι» ήταν αυτοί που πίστεψαν στον Χριστό αλλά πέθαναν. Κι αυτό βέβαια ισχύει μέχρι σήμερα. Σε αυτή τη δήλωση παρηγοριάς προς τους Θεσσαλονικείς, βρίσκουμε το πρώτο σίγουρο που μπορούμε να κάνουμε αντιμετωπίζοντας την αβεβαιότητα του θανάτου: ΕΠΕΙΔΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΜΑΣ Σ' ΑΥΤΟΝ. Αν και ο θάνατος εξακολουθεί να πονάει, η θλίψη μας είναι ποτισμένη με ελπίδα.

2. Μπροστά στον Δικό μας Θάνατο (4:15-17)

Άλλο πράγμα, ωστόσο, είναι ο θάνατος ενός προσφιούς μας προσώπου και άλλο ο δικός μας θάνατος! Αλλιώς αντιμετωπίζουμε τον ένα και αλλιώς τον άλλο. Ένας έλεγε: «Δεν φοβάμαι να πεθάνω. Απλά δεν θέλω να είμαι εκεί

όταν αυτό θα συμβεί!»! Η προοπτική του θανάτου μας μας γεμίζει άγχος. Οι πιστοί που αντιμετωπίζουμε τον θάνατο με μια αίσθηση ελπίδας και θάρρους συνήθως είμαστε πιο καλά προετοιμασμένοι γι' αυτόν ψυχολογικά και πνευματικά. Εξακολουθούμε όμως να ζούμε με την ενδόμυχη σκέψη ότι ο θάνατος δεν θα μας προλάβει, γιατί στο μεταξύ θα έρθει ο Χριστός να μας πάρει. Πολλοί το εύχονται και προσεύχονται γι' αυτό. Ξεκινώντας με τη φρ. «η διδασκαλία του Κυρίου», ο Παύλος θέλει να προσδώσει κύρος σ' αυτό που πρόκειται να πει. Το κάνει, άλλωστε, και σε άλλες περιπτώσεις. Εδώ φαίνεται πως επικαλείται κάτι που ο ίδιος ο Ιησούς δίδαξε για τη δεύτερη Έλευσή του στο Ματθαίος 24. Η λέξη που χρησιμοποιεί είναι «παρουσία», δηλ. την ίδια λέξη που χρησιμοποίησε κι ο Ιησούς για να περιγράψει την Έλευσή του στο Ματθαίος 24. Αυτή η λέξη δηλώνει την προσωπική εμφάνιση ή άφιξη κάποιου. Η λέξη χρησιμοποιόταν συχνά στον αρχαίο κόσμο για την άφιξη ενός βασιλιά ή ηγεμόνα σε μια πόλη. Η αντίστοιχη λατινική λέξη για την παρουσία είναι η λ. *adventus*. Το θέμα του Παύλου, εν προκειμένω, είναι ότι οι πιστοί του Χριστού που θα ζουν κατά την Έλευση, δεν έχουν κανένα πλεονέκτημα απέναντι στους χριστιανούς που στο μεταξύ θα έχουν πεθάνει. Και οι δύο θα συμμετάσχουν εξίσου σε αυτό το ένδοξο γεγονός. Παρακάτω, ο Παύλος περιγράφει αυτό τον ερχομό του Ιησού σαν μια μέρα που ο Ιησούς θα κατέβει προσωπικά από τον ουρανό. Το «κέλευσμα», η «φωνή του αρχαγγέλου» και η «σάλπιγγα του Θεού» θα απευθύνονται στους νεκρούς πιστούς για να αναστηθούν. Ο Ιησούς στο Ιω 5:25 δίνει μια διαβεβαίωση: «Να είστε βέβαιοι πως πλησιάζει ο καιρός, έφτασε κιόλας, που οι νεκροί θ' ακούσουν τη φωνή του Υιού του Θεού, κι όσοι την ακούσουν θα ζήσουν». Έτσι, οι πιστοί που έχουν πεθάνει ανασταίνονται και ενώνονται με τους πιστούς που ακόμη ζουν, και όλοι μαζί συναντούν τον Κύριο Ιησού στον αέρα. Το ρήμα που χρησιμοποιεί ο Παύλος για τους εν ζωή είναι *άρπαγησόμεθα εν νεφέλαις*. Ο σκοπός του Παύλου εδώ δεν είναι να μας πει όλα όσα θα θέλαμε να μάθουμε γι' αυτή τη συνάντηση, αλλά να παρηγορήσει τους πιστούς της Θεσσαλονίκης που νόμιζαν ότι αυτοί που πέθαναν θα ήταν σε μειονεκτική θέση όταν θα έρθει ο Χριστός. Για το πότε ακριβώς λαμβάνει χώρα αυτό το γεγονός σε σχέση με το τέλος της Ιστορίας υπάρχουν ποικιλόμορφες και περίπλοκες προσεγγίσεις που δεν είναι το θέμα μας (π.χ. θα συμβεί πριν τη Μεγάλη Θλίψη; στη μέση της Διάρκειας Θλίψης; ή μετά τη Μεγάλη Θλίψη;) Όποτε και να συμβεί η αρπαγή, το γεγονός είναι αυτό στο οποίο καταλήγει και ο Παύλος στο εδ. 17: *και ούτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἔσόμεθα*. Έτσι, εδώ βρίσκουμε τη δεύτερη σίγουρη δράση που μπορούμε να αναλάβουμε. ΕΠΕΙΔΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΕ ΟΤΙ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΕΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΟΥΜΕ ΜΕ ΣΙΓΟΥΡΙΑ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΘΑΝΑΤΟ. Αν είμαστε πιστοί του Χριστού, τότε ανεξάρτητα από το αν θα πεθάνουμε πριν τη δεύτερη Έλευσή του ή αν θα είμαστε τότε στη ζωή, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το μέλλον άσχετα με το ποιο θα είναι αυτό. Οι πιστοί του Χριστού μπορούμε να δεχτούμε το γεγονός ότι μια μέρα θα πεθάνουμε, επειδή ξέρουμε ότι ο θάνατος δεν έχει την τελευταία λέξη. Τέλος, μια τρίτη πράξη που μπορούμε να κάνουμε είναι:

3. Η Σίγουρη Παρηγοριά (4:18)

Ο Παύλος κλείνει αυτή τη συζήτηση με μια πολύ σημαντική δήλωση: «Ας παρηγορεί λοιπόν ο ένας τον άλλο με τα λόγια αυτά». Αξίζει εδώ να προσέξουμε τι δεν λέει ο απόστολος. Δεν λέει, «Επομένως, αρχίστε να κάνετε σχεδιαγράμματα των γεγονότων με βάση αυτά τα λόγια» ή «Διαμορφώστε κατάλληλα τη δική σας Θεολογία με βάση αυτά τα λόγια». Όλη αυτή η διδασκαλία για τα έσχατα είναι πρακτική, και μας δίνει τη βάση για να παρηγορεί ο ένας τον άλλον πάνω στο θέμα του θανάτου. Κάθε φορά που σταματάμε να παρηγορούμε ο ένας τον άλλον, και εστιάζουμε στην προσπάθεια να εμβαθύνουμε στις λεπτομέρειες ή να βρούμε ένα σίγουρο και «αποδεδειγμένο» χρονοδιάγραμμα των γεγονότων για τα τέλη των καιρών, θα ξεφεύγουμε από το πνεύμα του κειμένου και θα πλανιόμαστε σε αμφισβητούμενα μονοπάτια. Ο Θεός δεν αποκάλυψε αυτά τα πράγματα για να ικανοποιήσει την περιέργειά μας ή να λύσει εσχατολογικούς γρίφους, αλλά για να μας βοηθήσει να ακολουθήσουμε με μεγαλύτερη πίστη και αφοσίωση τον Χριστό. Εδώ βρίσκουμε την τελική μας σιγουριά: ΕΠΕΙΔΗ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΕΙ ΕΝΑ ΒΕΒΑΙΟ ΜΕΛΛΟΝ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ, ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΑΡΗΓΟΡΟΥΜΕ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΣΕ ΣΤΙΓΜΕΣ ΘΛΙΨΗΣ. Οι πιστοί του Χριστού έχουν μια σίγουρη πηγή παρηγοριάς για να προσφέρουν ανακούφιση στους πενθούντες. Κανένα άλλο σύστημα αντιλήψεων, θρησκείας και καμιά κοσμοθεωρία δεν μπορούν να προσφέρουν στέρεη ελπίδα μπροστά στη θλίψη του θανάτου. Βλέπει κανείς ότι οι άνθρωποι που δεν έχουν σχέση με τον Χριστό είναι περίεργα σιωπηλοί στις κηδείες, γιατί δεν έχουν τίποτε να πουν, καμιά πραγματική ελπίδα να προσφέρουν, παρά μόνον ευσεβείς πόθους και πολυχρησιμοποιημένα κλισέ. Αλλά οι πιστοί του Χριστού έχουν τα λόγια του Ιησού Χριστού, που έχουν επιβεβαιωθεί από την ανάστασή του. Έτσι, έχουν μια πραγματική βάση για να βοηθήσουν πραγματικά ο ένας τον άλλον ακόμη και μπροστά στην φρικτή θλίψη και την απώλεια του θανάτου. Παρηγοριά δεν είναι τίποτε παρά μόνο η ανάσταση του Χριστού και η μελλοντική ανάσταση των νεκρών.
